

[Jytte Hilden]

og der er tale om, hvordan vi får aktiveret både unge og lidt ældre kontanthjælpsmodtagere. De tre ting hænger uløseligt sammen. Det eneste, vi har set, er forslaget om at spare 285 mio. kr.

Det synes vi er for dårligt. Det kalder vi forhaling med hensyn til tankegang og mangel på kreativitet.

(Kort bemærkning).

Jane Oksen (FP):

Jeg vil gerne gentage, hvad jeg sagde før med hensyn til, at kommunerne ikke skulle kunne nå at forberede gennemførelsen af dette lovforslag. I masser af tilfælde bruger vi Kommunernes Landsforening som spørgeorgan, når et eller andet skal gennemføres, og den udtaler i brev af 9. december 1988, at alt i alt vil dette lovforslag ikke medføre væsentlige administrative konsekvenser. Dette drejer sig om at foretage nogle beløbsændringer, og det er rigtigt nok, at der kan blive lidt problemer med udregningen vedrørende daginstitutioner osv., men med god vilje kan man regne det ud.

Det drejer sig om at spare penge, og der er ingen grund til at udsætte det i tre måneder. Det synes vi er meget længe.

Fru Jytte Hilden siger, at der har været tale om slendrian fra ministerens side. Det vil jeg nu ikke sige. Det er trods alt udvalget selv, der forhåler sagen ved at blive ved med at stille spørgsmål, og jeg må notere mig, at de partier, der har stillet flest spørgsmål, faktisk er Socialdemokratiet og SF. At der er grund til at stille så mange spørgsmål, kunne tyde på, at vi alt i alt har en dårligt fungerende bilstandslov.

Jeg vil gerne én gang til gentage, at da vi gennemførte de retsbestemte ydelser, vidste vi godt, at det ikke var særlig smart. Det ville give større ydelser til en lang række mennesker, og derfor stemte Fremskridtspartiet imod.

Alt i alt har vi en dårlig bilstandslov, og vi bliver ved med at lappe på den. Det, vi gennemfører nu, er garanteret heller ikke godt nok, og det giver garanteret en masse problemer, men lige meget hvor længe vi arbejder med det, vil det give problemer. Lad os da så komme i gang med at få sparet de penge i en fart!

(Kort bemærkning).

Jørgen Winther (V):

Det er hr. Agerschou, der kalder mig på talerstolen, og jeg vil gerne svare hr. Agerschou.

Venstre synes nu engang, at det er mere værdigt, at man får en fast ydelse, end at man får en skønsmæssig ydelse. Det, at vi bibeholder faste ydelser, er ikke nogen hindring for, at vi senere ændrer niveauet.

Nu har jeg svaret hr. Agerschou. Så vil jeg gerne stille hr. Agerschou det samme spørgsmål, som jeg har stillet 2-3 gange.

Hr. Agerschou siger, at nu kan han remsen om, at børn i vuggestuer har flere infektioner. Det er syv gange flere infektioner, hr. Agerschou. Så er det, jeg siger: Når hr. Agerschou nu kan denne remse, hvorfor så ikke forholde sig til problemet og have en holdning dertil? Det har SF jo ellers med hensyn til alle andre arbejdspladser, hvor der er større risiko for sygdomme.

Nu har jeg svaret hr. Agerschou.

Kirsten Lee (RV):

Det er topmålet af klynkeri, når man har kunnet læse i et af de socialdemokratiske hoforganer her til morgen, at denne nedskæring af kontanthjælpen er et stort problem, for kontanthjælpsmodtagere vil hidtil ofte være i den situation, at de sætter penge til, hvis de kommer i arbejde.

Skal det nu være et problem, at man kan opnå mere ved en aktiv arbejdsindsats, end man kan i passiv kontanthjælp? Jeg har forstået, at Socialdemokratiet også finder det stødende, at det skulle være tilfældet.

Det er svært for os andre at forstå det, når fru Hanne Andersen taler om, at Socialdemokraterne ikke er blevet bedt om at medvirke til gennemførelse af det her forslag. Har Socialdemokratiet da ikke en forpligtelse til ligesom alle vi andre at arbejde i udvalget, hvor de er repræsenteret i rigt mål? Den socialdemokratiske indsats under udvalgsarbejdet står slet ikke mål med den interesse for sagen, den socialdemokratiske ordfører viser her i dag.

Andre partier har siden den 26. oktober 1988 haft tid til at tænke sig om og har arbejdet seriøst og konstruktivt i udvalget.

Fru Hanne Andersen er bekymret over, om børn af de socialt skrøbeligste og svageste fortsat får mulighed for at være i daginstitutionerne. Det, vi siger, er, at om man er socialt skrøbelig og socialt svag, ikke nødvendigvis afhænger